

Α' Εισήγηση του Νικολάου Λάου με αφορμή την έκδοση του βιβλίου του με τίτλο *Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό: Η Βασιλική Τέχνη του Ελευθεροτεκτονισμού και η Οικοδόμηση Συνειδήσεων, Κοινωνιών και Πολιτικών Συστημάτων*, Αθήνα: Εκδόσεις Δίαυλος, 2018, <http://www.diaulos-books.gr/>

Το ακόλουθο κείμενο διανεμήθηκε στη Συνεδρία της Μητρικής Στοάς “Σόλων” των Ηνωμένων Παραδοσιακοκρατικών Μεγάλων Αδύτων του Αρχαίου και Αρχεγόνου Τύπου Μέμφις-Μισραΐμ εν Ζενίθ Αθηνών στις 4 Δεκεμβρίου 2017.

ΤΟ ΤΑΓΜΑ ΜΑΣ ΩΣ ΔΥΝΑΜΗ ΕΜΠΡΟΣΘΟΦΥΛΑΚΗΣ
ΑΤΕΝΙΖΕΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΕ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

© Δρ. Νικόλαος Λάος, 33ο, 95ο, 97ο, F.S.C. / Ππο
 Ιδρυτής και Μέγας Γενικός Ιεροφάντης
 των Ηνωμένων Παραδοσιακοκρατικών Μεγάλων Αδύτων
 του Αρχαίου και Αρχεγόνου Τύπου Μέμφις-Μισραΐμ

Είναι κάπως δύσκολο να μιλήσω γι' αυτό το θέμα, διότι βρισκόμαστε σε μια πιεστική και απαισιόδοξη εποχή, στην οποία το μεγαλύτερο μέρος αυτής της καταιγίδας και της πίεσης και οι περισσότερες ψυχές φαίνονται να είναι εναντίον μας. Επίσης, ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων στους οποίους απευθυνόμαστε υποκύπτουν στον πειρασμό των μικροαστικών νοοτροπιών και σε ορισμένες συντηρητικές απόψεις οι οποίες δεν αποτελούν έκφραση αρετής αλλά συνέπειες περιορισμένης φαντασίας, απογοήτευσης και ιστορικής δειλίας. Υπό τις παρούσες συνθήκες, το νόημα της δήλωσης ότι πρέπει να είμαστε αισιόδοξοι για το μέλλον είναι δύσκολο να υποστηριχθεί και να γίνει αποδεκτό. Επικρατούν λόγοι για το παρελθόν και το παρόν γεμάτοι αρνητικές στατιστικές και νωσώδεις τόνους. Σκοπός μου είναι όχι να αντιστρέψω αμέσως αυτές τις τάσεις, αλλά τουλάχιστον να προσπαθήσω να δημιουργήσω αισιόδοξη ενέργεια. Ας μη λησμονούμε ότι το Τάγμα μας είναι κινηματικό και έχει σαφές στρατηγικό υπαρξιακό όραμα.

Κατ' αρχάς, θέλω να θέσω το παραδοσιακό ζήτημα της διαφοράς μεταξύ της ποιότητας και της ποσότητας σε αυτήν τη ζωή. Αυτό που πρόκειται να εισηγηθώ είναι ότι, αντί να επικεντρωνόμαστε σε δημογραφικές ή, γενικότερα, ποσοτικές αναλύσεις, πρέπει να

επικεντρωθούμε σε ποιοτικές αναλύσεις, σε ποιοτικούς τρόπους θεώρησης των πραγμάτων. Εδώ ανακύπτει και το ζήτημα του ελιτισμού, όπως το εννοούμε στο Τάγμα μας: ως υπεροχή της ποιοτικής θεώρησης των πραγμάτων έναντι της ποσοτικής θεώρησης των πραγμάτων. Κάθε ανθρωπίνη ομάδα χρειάζεται μια Εμπροσθοφυλακή, μια πρωτοποριακή καθοδηγητική δύναμη. Η Εμπροσθοφυλακή είναι εξ ορισμού η ριζική συνείδηση της αντίστοιχης ομάδας. Η Εμπροσθοφυλακή είναι η εσχάτη πρώτη ύλη της αντίστοιχης ομάδας. Η Εμπροσθοφυλακή είναι η αρχή του απολύτου, που αποτρέπει τον εκφυλισμό της αντίστοιχης ομάδας σε ιστορικό χυλό, πολύ περισσότερο σε ιστορικό μαλάκιο. Η Εμπροσθοφυλακή είναι η δύναμη των θεμελιωδών αρχών, ή του δόγματος, υπερασπίζεται την αντίστοιχη ομάδα και μάχεται γι' αυτήν τουλάχιστον στο πεδίο των εννοιών, προστατεύοντας και εκπαιδεύοντας συγχρόνως εκείνους που δεν μπορούν να πολεμήσουν ή δεν γνωρίζουν πώς να πολεμήσουν. Η Εμπροσθοφυλακή είναι το επίλεκτο σώμα της νοομαχίας.

Αν η Εμπροσθοφυλακή πρόκειται να έχει υψηλή διατηρητική ικανότητα, σαν μια βολίδα υδραργύρου λόγου χάριν, τότε εννοιολογικώς και, γενικότερα, πνευματικώς πρέπει να γνωρίζει πλήρως από πού έρχεται, ποια είναι η παράδοσή της, πού πηγαιίνει και τι εκπροσωπεί μέσα στο συγκεκριμένο κομμάτι του ιστορικού χωροχρόνου στο οποίο δρα. Το γεγονός ότι, σε πολλές περιπτώσεις, στην εποχή μας, οι περισσότεροι πολιτικοί και οι περισσότερες ηγεσίες άλλων Τεκτονικών Ταγμάτων είναι εναντίον μας δεν σημαίνει ότι η υπόθεση είναι χαμένη, διότι οι υποθέσεις δεν είναι ποτέ χαμένες, αν δεν χαθούν οι νόες που τις συλλαμβάνουν και τις υπηρετούν. Ας μη λησμονούμε, άλλωστε, ότι ομάδες που υπέστησαν μεγάλες επιθέσεις στην ιστορία, παρ' ότι αντιμετώπισαν πολύ μεγαλύτερες ιστορικές προκλήσεις από ό,τι εμείς και υπέστησαν πολύ σοβαρά τραύματα, όχι μόνο δεν εξαφανίστηκαν, όχι μόνο δεν ηττήθηκαν τελικώς, αλλά και επανεμφανίστηκαν ηγεμονικώς στο ιστορικό προσκήνιο. Η ιδεολογία του θύματος αξίζει μόνο ως τακτικός ελιγμός στο πλαίσιο μιας προπαγανδιστικής επιχείρησης, αλλά, κατά τα λοιπά, αν την ενστερνιστεί κάποιος πραγματικά, είναι καταστροφική. Η ιδεολογία του θύματος σε κάνει να σκέπτεσαι σαν θύμα και να δρας σαν θύμα.

Στην εποχή μας, άνθρωποι της δικής μας πολιτιστικής κοινότητας, σχεδόν επιζητούν να μαστιγώνονται, σχεδόν επιζητούν ένα συλλογικό μαστίγωμα, επιζητούν να τους συγχωρεθεί η δήθεν αμαρτία των παλαιών πεποιθήσεων και αξιών τους, επιζητούν συγχώρεση για αμαρτήματα και εγκλήματα τα οποία δεν διέπραξαν και των οποίων δεν έχουν σχεδόν επίγνωση, και τα οποία, μάλιστα, σε ορισμένες περιπτώσεις, θα μπορούσαν να θεωρηθούν μαρτυρίες της ανθρωπίνης ελευθερίας ή ακόμη και πράξεις ηρωισμού. Εξ ου και το ιδεώδες της Εμπροσθοφυλακής, το οποίο υποστηρίζω, αποτελεί, πέρα απ' όλα τα άλλα, μια ίαση αυτής της πολιτιστικής νόσου.

Όλοι όσοι έχουν μια νοοτροπία Εμπροσθοφυλακής θεωρούνται σαν υπερφίαλοι ή εν μέρει ανόητοι ή και τρελοί, ακόμη και από τις ίδιες τις ομάδες που εκπροσωπούν. Σε κάποιες ταπεινές λονδρέζικες παμπ των αρχών της δεκαετίας του 1910, ελάχιστοι Ρώσοι κομμουνιστές σχεδίαζαν την αλλαγή του καθεστώτος στη Ρωσία και, μάλιστα, έπαιρναν τα σχέδιά τους και τις συζητήσεις τους τόσο σοβαρά ώστε διαφώνησαν αναφορικώς με ζητήματα στρατηγικής και τακτικής δράσης και χωρίστηκαν μεταξύ τους σε Μπολσεβίκους και Μενσεβίκους, ενώ η πλειοψηφία των συμπατριωτών τους,

ακόμη και στο Λονδίνο, τους θεωρούσε τρελούς ή αδιαφορούσε γι' αυτούς. Είχαν όμως τη νοοτροπία και, γενικότερα, το ήθος της Εμπροσθοφυλακής και εμφορούνταν από την ελιτιστική κομμουνιστική αντίληψη ότι μια κομμουνιστική Εμπροσθοφυλακή πρέπει, κατ' αρχήν, να σώσει το προλεταριάτο από τον εαυτό του. Προφανώς, δεν είμαστε κομμουνιστές, αλλά αναφέρω αυτό το παράδειγμα για να καταδείξω ότι ακόμη και η κομμουνιστική επανάσταση, ακόμη και το ίδιο το κομμουνιστικό κίνημα, βασίζονται σε μια καλλιέργεια Εμπροσθοφυλακής.

Η πλειοψηφία των ανθρώπων δεν θέλει να γνωρίζει. Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να ζουν τη δική τους ζωή με τον δικό τους τρόπο, να ζουν, δηλαδή, στον κόσμο τους, και ασχολούνται σοβαρά με αυτά τα ευρύτερα ζητήματα που θέτουμε όταν η ίδια η ζωή έρχεται να τους διαψεύσει και να τους επιτεθεί, όταν το στιβαρό χέρι της ιστορίας τους πιάνει από τον γιακά και δεν τους επιτρέπει να αποφύγουν να δουν αυτό που συμβαίνει μπροστά τους. Ένας από τους λόγους για τους οποίους οι περισσότεροι άνθρωποι δεν εκδηλώνουν αλληλεγγύη μεταξύ τους, ακόμη και όταν μετέχουν σε μια οργάνωση που θέλει να λέγεται και να είναι “αδελφότητα,” είναι ότι, πέρα από το γεγονός ότι πάσχουν από ελλιπή παιδεία, δεν έχουν λάβει ακόμη το κατάλληλο ιστορικό μάθημα, δεν έχουν, δηλαδή, κατάλληλα ιστορικά βιώματα, και, γι' αυτό, δεν αντιλαμβάνονται τι σημαίνει να βρίσκεσαι σε μειονεκτική θέση και να αγωνίζεσαι για τα δικαιώματά σου. Γι' αυτό, άλλωστε, στις ημέρες μας, λόγου χάριν, όλο και περισσότεροι τέτοιοι δυτικοί αστικοί πληθυσμοί σκέπτονται και δρουν με τη δύναμη της αδράνειας και σαν υπνωτισμένοι μέχρι να ξυπνήσουν από μια ιστορική ψυχρολουσία, όπως, λόγου χάριν, το να χάσουν τις περιουσίες τους είτε να γίνουν πολιτιστική μειοψηφία στη χώρα τους. Βεβαίως, πολλοί μπορεί να αλλοτριωθούν τόσο πολύ ακόμη κι από τον ίδιο τον εαυτό τους, ώστε να μη μπορούν να ξυπνήσουν ούτε σε περίπτωση τέτοιας ιστορικής ψυχρολουσίας· αυτοί πλέον είναι ζόμπι, όχι απλώς υπνοβάτες αλλά νεκροί που περπατούν. Αυτός, άλλωστε, ειρήσθω εν παρόδω, είναι ο κυριότερος λόγος για τον οποίο, σήμερα, έχουν ακόμη πολιτική δύναμη στην Ελλάδα κόμματα όπως η Νέα Δημοκρατία, το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζοντας να διοικούνται από γνωστές, δοκιμασμένες και τραγικώς αποτυχημένες ηγεσίες.

Γενικώς, οι περισσότεροι άνθρωποι δεν μπορούν να ενταχθούν σε μια Εμπροσθοφυλακή. Οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούν να ακούσουν μια Εμπροσθοφυλακή μόνο όταν είναι απελπισμένοι ή όταν έχουν υπαρξιακό άγχος. Οι περισσότεροι άνθρωποι θέλουν να λυθούν τα προβλήματα που έχει επιφέρει μια μεγάλη κρίση στην κοινωνία τους, αλλά οι ίδιοι δεν θέλουν να συμμετέχουν στην προσπάθεια επίλυσης αυτών των προβλημάτων, και θέλουν να παρουσιαστεί κάποιος που θα λύσει τα προβλήματά τους σχεδόν μαγικά και, αν είναι δυνατό, χωρίς καν πολύ φασαρία. Ακόμη όμως και όταν παρουσιαστεί κάποιος που θα τους δώσει ορισμένες ριζικές λύσεις, οι περισσότεροι όχι μόνο δεν θα τον ακολουθήσουν σε μια πορεία ριζικής αλλαγής, αλλά, κινούμενοι από ιδιοτέλεια και ιστορική αδράνεια, θα σπεύσουν να κρυφτούν και, τελικώς, θα υποστηρίξουν τους γνωστούς συμβατικούς δρώντες, παρ' ότι είναι εναντίον τους. Κι όλα αυτά θα τα κάνουν συγχρόνως, εκδηλώνοντας μια βαθύτατα ιδιοτελή και αντιφατική στάση. Αυτή είναι η ψυχολογία της ακαλλιέργητης μάζας. Γι' αυτό, λόγου χάριν, στο χρονικό διάστημα 2015–18, η ελλαδική μάζα αντιμετώπισε τον οπορτουνιστή ηγέτη της Αριστεράς Αλέξη Τσίπρα σαν ριζοσπάστη

μάγο, επιβράβευσε στις εκλογές του 2015 τη ριζοσπαστική πολιτική ρητορεία του, αλλά συγχρόνως δεν θέλησε να αναλάβει την ιστορική ευθύνη να κάνει εκείνη τη ριζοσπαστική ρητορεία πράξη, κρύφτηκε στις φωλιές του μικροαστισμού και, τελικώς, άρχισε να ξαναυποστηρίζει τους προηγούμενους οικείους πολιτικούς των κομμάτων της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑΣΟΚ, παρ' ότι αυτοί ακριβώς οι πολιτικοί φέρουν την πρωταρχική και τη μεγίστη ευθύνη για την τεράστια και ολοκληρωτική κρίση στην οποία βυθίστηκε η ελλαδική κοινωνία στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα. Αυτή είναι η κατάσταση εσωτερικής σύγχυσης και διαφθοράς της μάζας.

Η προαναφερθείσα κατάσταση εσωτερικής σύγχυσης και διαφθοράς της μάζας επιδεινώνεται από το γεγονός ότι η μάζα είναι φοβική. Η μάζα, από τη μια πλευρά, γοητεύεται από ριζοσπαστικές προτάσεις, κυρίως επειδή φαντάζεται ότι αυτές οι ριζοσπαστικές προτάσεις θα εξυπηρετήσουν ιδιοτελείς σκοπιμότητες και απωθημένα της, αλλά, από την άλλη πλευρά, φοβάται να αναλάβει ιστορικές ευθύνες πραγμάτωσης ριζοσπαστικών προτάσεων και καταλήγει οικειοθελώς στη φυλακή της “πολιτικής ορθότητας” που επιτάσσει το κατεστημένο. Ο ιδιοτελής μικροαστός μπορεί μόνο να φαντάζεται αλλά δεν μπορεί να παράξει στρατηγικά αποτελέσματα. Η ιδιοτέλεια, εξ ορισμού άλλωστε, προκαλεί πνευματική στειρότητα. Εξ ου και δύσκολα βρίσκουμε ένα θέαμα τραγικότερο και αισθητικώς αποκρουστικότερο από εκείνες τις Τεκτονικές Στοές και, γενικότερα, εκείνες τις αδελφότητες και εκείνες τις αστικές λέσχες που αποτελούν συλλογικότητες ιδιοτελών και μικροαστικών συνειδήσεων, οι οποίες συγκεντρώνονται για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους και να εκδηλώσουν τις διαταραχές προσωπικότητας από τις οποίες πάσχουν. Έτσι εξηγείται γιατί, στην εποχή μας, οι περισσότερες Τεκτονικές Στοές και οι περισσότερες αστικές λέσχες όχι μόνο είναι πνευματικώς και κοινωνικώς ασήμαντες αλλά και πνευματικώς άρρωστες.

Στο πλαίσιο της επικρατούσας πολιτικής ρητορείας περί φιλελευθερισμού, δεξιοστροφού και αριστεροστροφού, ή, με άλλα λόγια, περί κεντροδεξιάς και κεντροαριστεράς, τα μέλη της άρχουσας κοινωνικής σύμπραξης ορίζουν επάνω σε μια νοητή πολιτική ευθεία ένα σημείο που τους βολεύει, το αποκαλούν “κέντρο” και ύστερα θέτουν τα “πολιτικώς ορθά” όρια στα δεξιά και στα αριστερά αυτού του σημείου, λέγοντας στη μάζα ότι έχει όλο το ενδιαμέσο διάστημα για να κινηθεί όπως θέλει, αρκεί να μη βγει έξω από τα τεθειμένα όρια, διότι έξω από αυτά κείνται τα πεδία της αντικουλτούρας και της αντισυστημικής συμπεριφοράς. Προκειμένου, μάλιστα, η μάζα να μπορεί να εκδηλώσει ακόμη και ριζοσπαστικές τάσεις με “πολιτικώς ορθό” τρόπο, δηλαδή, μέσα στο πλαίσιο ενός προκαθορισμένου πολιτικο-κοινωνικού διαστήματος, της παρέχονται διάφορες συστημικές επιλογές εκδήλωσης ριζοσπαστικής συμπεριφοράς, όπως, λόγου χάριν, η δυνατότητα να ακολουθήσει ακραίες στυλιστικές επιλογές (στην ένδυση, την κόμη κ.λπ.), ακραίες επιλογές διασκέδασης, ακραίες σεξουαλικές επιλογές κ.ο.κ., αρκεί να μη βγει έξω από τα προκαθορισμένα πολιτικά και πολιτιστικά όρια, δηλαδή, αρκεί να μη κάνει επιλογές στα σημαντικά και θεμελιώδη πολιτικά και πολιτιστικά ζητήματα οι οποίες θεωρούνται ακραίες και ανεπίτρεπτες από την άρχουσα κοινωνική σύμπραξη. Αυτό είναι το αποτέλεσμα ενός κόσμου στον οποίο η αλήθεια, το αγαθό και η ελευθερία δεν έχουν ουσιαστικό περιεχόμενο αλλά είναι αποτελέσματα συμβάσεων οι οποίες, με τη σειρά τους, αντανakλούν και εκφράζουν ιστορικούς συσχετισμούς δύναμης. Σε έναν τέτοιο

κόσμο, όπου τα πάντα είναι ζήτημα ιστορικών συμβάσεων, ο “φιλελεύθερος” είναι ουσιαστικώς ένας κλόουν της ελευθερίας.

Το Τάγμα μας βασίζεται στην παραδοσιακή οντολογία, σε οντολογικώς στιβαρές αξίες, όχι σε αξίες που αποτελούν ιστορικές συμβάσεις. Εξ ου και υπερασπιζόμαστε την παραδοσιακή μεταφυσική. Ο Πλάτων, του οποίου η φιλοσοφία αποτελεί έναν από τους βασικούς πυλώνες του Τάγματός μας, έχει διδάξει την ενότητα μεταξύ της “πραγματικότητας” και “αληθείας,” και έχει διατυπώσει τον φημισμένο μύθο του σπηλαιού, προκειμένου να εξηγήσει τη διαφορά της πλάνης από την αυθεντική φιλοσοφία καθώς και τη σημασία της φιλοσοφίας ως ιατρικής της ύπαρξης. Συγχρόνως, το Τάγμα μας καταφάσκει την ιστορικότητα. Την καταφάσκει αλλά δεν την αναγορεύει σε αυταξία, δεν τη λατρεύει. Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι αφενός πιστεύουμε στο Απόλυτο, σε απόλυτες αξίες, αλλά δεν επιδιώκουμε τη μορφολογική αποκρυστάλλωση του ιστορικού γίνεσθαι, δεν αντιτιθέμεθα στην ιστορική ελευθερία του ανθρώπου. Πιστεύουμε στο Απόλυτο, αλλά μέσα σε συνθήκες ιστορικής και συνειδησιακής ελευθερίας για όλους. Τουναντίον, οι εχθροί μας, δεν πιστεύουν στο Απόλυτο, απορρίπτουν την παραδοσιακή μεταφυσική, είναι σχετικιστές, αλλά επιδιώκουν να απολυτοποιήσουν συγκεκριμένες ιστορικές δομές και συμπεριφορές, οι οποίες εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους, δηλαδή, δεν πιστεύουν στο Απόλυτο της παραδοσιακής μεταφυσικής, προκειμένου να βάλουν στη θέση του τα δικά τους συμφέροντα, τα οποία αποκρυσταλλώνονται στο νεωτερικό αστικό σύστημα και στο νεωτερικό και μετανεωτερικό lifestyle.

Σύμφωνα με το προαναφερθέν σκεπτικό μας, το μέλλον βρίσκεται στα χέρια των ελίτ, όχι των μαζών. Συγκεκριμένα, το μέλλον ανήκει σε εκείνους οι οποίοι σμιλεύουν τη συνείδηση της μάζας και διαμορφώνουν τις ιστορικές κινήσεις της. Αυτή η θέση μας δεν αποτελεί μήνυμα απογοήτευσης, αλλά ελπίδας για το μέλλον. Διότι ο στόχος μας είναι η αλλαγή των ελίτ. Η αλλαγή της πνευματικής ιεραρχίας. Πρόκειται για μια νοομαχία.

Το Τάγμα μας έχει το ήθος της Εμπροσθοφυλακής, και, υπό αυτήν την έννοια, είναι ελιτιστικό. Για εμάς όμως, η έννοια της ελίτ είναι αρρήκτως συνυφασμένη με τις έννοιες της ανιδιοτελούς υπηρεσίας και του υπαρξιακού ηρωισμού. Το Τάγμα μας έχει μια αριστοκρατική αντίληψη περί της “ελίτ,” και εννοεί την “αριστοκρατία” ως πνευματική ελευθερία, ως ψυχική ευρύτητα και ως ικανότητα και διάθεση προσφοράς.

Οι άνθρωποι, ιδιαιτέρως υπό συνθήκες πίεσης και αυξημένου υπαρξιακού άγχους, θα συμμαχήσουν κατ’ αρχάς με τους ίδιους τους αμυντικούς μηχανισμούς της ψυχής τους, και τότε, εφόσον έχουν την κατάλληλη παιδεία, θα αναζητήσουν μια άλλη υπαρξιακή στρατηγική. Η αναζήτηση μιας άλλης υπαρξιακής στρατηγικής σηματοδοτεί τη μετάβαση από μια καθαρώς αμυντική στάση σε μια στάση που είναι συγχρόνως αμυντική και επιθετική. Στη διαμόρφωση και στον ιστορικό εξαντικειμενισμό αυτής της στάσης συνίσταται η κύρια ευθύνη της Εμπροσθοφυλακής, ειδικότερα δε, του Τάγματός μας.

Η κλήση που απευθύνει το Τάγμα μας είναι τόσο διανοητική όσο και συναισθηματική, διότι περιλαμβάνει και απαιτεί υψηλή θεωρητική εργασία και καθαρό και ισχυρό συναισθηματικό προσανατολισμό, ώστε να δημιουργηθεί ισχυρή ενέργεια. Μόνο άνθρωποι με γρηγορούσα συνείδηση μπορούν να ανταποκριθούν σε αυτήν την κλήση και να αναλάβουν τις ευθύνες που απορρέουν από τη θετική ανταπόκριση σε αυτήν την κλήση. Αυτό που πρέπει να επισημαίνουμε στους συζητητές μας είναι ότι το σημαντικότερο είναι να μη χάσουν τον νου και την καρδιά τους.

Εκείνοι που σήμερα κινδυνεύουν περισσότερο να χάσουν τον νου και την καρδιά τους και που βρίσκονται πρωτίστως στο στόχαστρο της σημερινής αστικής άρχουσας κοινωνικής σύμπραξης είναι εκείνοι που ανήκουν σε εκείνον τον κοινωνικό χώρο ο οποίος εκτείνεται από τη μεσαία αστική τάξη μέχρι και τη μεσαία εργατική τάξη. Αυτοί, αφενός επειδή αισθάνονται ότι έχουν πράγματα να χάσουν αν υιοθετήσουν ριζοσπαστικές θέσεις, αφετέρου επειδή νομίζουν ότι τα δημόσια πράγματα δεν είναι ακόμη τόσο άσχημα ώστε να καταφύγουν σε ριζοσπαστικές επιλογές, κινδυνεύουν να αφομοιώσουν την επικρατούσα προπαγάνδα των κατεστημένων “κεντρώων,” αυτής της “μοιχαλίδας και αμαρτωλής γενεάς,” και έτσι να διολισθήσουν στην απόφαση να ανταλλάξουν τον νου και την καρδιά τους έναντι μιας κάποιας ιστορικής βολής, λησμονώντας το κρίσιμο υπαρξιακό ερώτημα του Ιησού Χριστού: “τι δώσει άνθρωπος αντάλλαγμα της ψυχής αυτού;” (Κατά Μάρκον Ευαγγέλιο 8:37). Επί πλέον του να θέτουμε αυτό το ερώτημα, πρέπει να κεντριζουμε ακόμη περισσότερο τη σκέψη των συνομιλητών μας επισημαίνοντάς τους ότι η Αποκάλυψη του Ευαγγελιστή Ιωάννη προειδοποιεί ότι ο Θεός θα αποβάλλει σαν εμετό από το στόμα Του τους χλιαρούς (Αποκάλυψη 3:16).

Το Τάγμα μας οικοδομεί συνειδήσεις και κοινωνικές δομές με βάση τη Χριστιανική θέση ότι κάποιος πρέπει να είναι, όχι χλιαρός, αλλά θερμός στα πιστεύω του και με βάση την επίσης Χριστιανική θέση ότι ο άνθρωπος δεν πρέπει να έχει μια παθητική, νομικιστική, δεισιδαιμονική είτε απλώς διανοητική πεποίθηση στους λόγους του Χριστού και των Αποστόλων, αλλά πρέπει να βλέπει και να βιώνει στο πρόσωπο του Χριστού αυτό το οποίο πρέπει ο ίδιος ο άνθρωπος να γίνει, στα δε πρόσωπα των Αποστόλων να βλέπει και να βιώνει επιτυχή πρότυπα της προσπάθειας θέωσης του ανθρώπου. Διότι ο Ιησούς Χριστός είπε στους ανθρώπους: “είστε θεοί” (Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο 10:34), φανερώνοντας έτσι την εντελέχεια του ανθρωπίνου όντος. Γι’ αυτόν τον λόγο, το Τάγμα μας δίδει μεγάλη έμφαση στο να κατανοήσουν οι άνθρωποι τη διαφορά μεταξύ του “Ευαγγελίου” και του “Νόμου.”

Στην Αγία Γραφή, περιέχονται πολλά “νομικά” χωρία, δηλαδή, πολλά χωρία που δίδουν οδηγίες για τον τρόπο ζωής των πιστών. Δυστυχώς, πολλοί από τους ανθρώπους που διαβάζουν την Αγία Γραφή, ακόμη και πολλοί που αποκαλούνται Χριστιανοί, επικεντρώνουν τη συνείδησή τους μόνο σε αυτά τα χωρία και καταλήγουν να θεωρούν την Αγία Γραφή σαν ένα εγχειρίδιο πρακτικών οδηγιών, και, ακόμη χειρότερα, ορισμένοι εξ αυτών τείνουν να εξομοιώνουν την Αγία Γραφή με άλλα θρησκευτικά ή φιλοσοφικά εγχειρίδια ηθικού βίου. Δυστυχώς, έτσι χάνουν το Πνεύμα της Αγίας Γραφής. Το Πνεύμα και ο τελικός σκοπός και, άρα, η ορθή ερμηνεία της Αγίας Γραφής είναι το Ευαγγέλιο, δηλαδή, το καλό και σωτήριο μήνυμα του Ιησού Χριστού, το οποίο

συνίσταται στην αποκατάσταση της οντολογικής δυνατότητας του ανθρώπου να υπερβεί τον νόμο της αμαρτίας και να ενωθεί με τον Θεό, με το αγαθό-καθ' εαυτό. Συνεπώς, ενώ ο "Νόμος" ωθεί κάποιον να προσεγγίζει και να ερμηνεύει την Αγία Γραφή σαν να ήταν απλώς ένα ηθικό-νομικό σύγγραμμα, το "Ευαγγέλιο" φανερώνει την οντολογία της Αγίας Γραφής, δηλαδή, μας κάνει να καταλάβουμε ότι η Αγία Γραφή είναι πρωτίστως μια οντολογία, συγκεκριμένα, η οντολογία της σωτηρίας του ανθρώπου, και ότι "σωτηρία" σημαίνει το να γίνει κάποιος "σώος," δηλαδή, να ολοκληρωθεί υπαρξιακά με το να δεχθεί τη χάρη του Θεού. Το Ευαγγέλιο του Χριστού σηματοδοτεί και αναγγέλλει τη μετάβαση από τον κόσμο του Νόμου στον κόσμο της Χάρης, δηλαδή, της πραγματικής δικαίωσης, διότι, καθώς είπε ο Απόστολος Παύλος, "τώρα πλέον χωρίς νόμο έχει φανερωθεί η δικαιοσύνη του Θεού . . . γίνονται δε όλοι δίκαιοι και λαμβάνουν τη σωτηρία ως δωρεά με τη χάρη Του δια της απολυτρώσεως της εν Χριστώ Ιησού" (Προς Ρωμαίους 3:21, 24).

Δεν είναι η τήρηση κάποιου Νόμου που επιφέρει τη σωτηρία του ανθρώπου, διότι η σωτηρία του ανθρώπου είναι οντολογικό ζήτημα, όχι ηθικό είτε νομικό ζήτημα. Γι' αυτό, ο Χριστιανισμός είναι πρωτίστως μεταφυσική πρόταση. Η σωτηρία του ανθρώπου συνίσταται στη μέθεξη του ανθρώπου στη θεία χάρη, και δεν αποτελεί αιτιοκρατική συνέπεια κάποιας ηθικής συμπεριφοράς. Με άλλα λόγια, η σωτηριολογία δεν πρέπει να συγχέεται με την αρχή της αιτιότητας, την οποία κάποιοι Ανατολίτες αποκαλούν "κάρμα," ούτε με την έννοια του νομοταγούς ανθρώπου. Ο Νόμος, από τη σκοπιά του Ευαγγελίου του Χριστού, είναι μέσο και μαρτυρία της καλλιέργειας της ηθικής συνείδησης, προκειμένου να ενισχυθεί η κοινωνικότητα της ανθρωπίνης ψυχής. Όμως η κοινωνικοποίηση δια της ηθικής και της νομοθεσίας δεν "σώζει," δηλαδή, δεν ολοκληρώνει υπαρξιακά τον άνθρωπο. Τον άνθρωπο τον "σώζει," δηλαδή, τον καθιστά οντολογικά σώο, η μέθεξή του στη χάρη του Θεού, δηλαδή, όχι η ηθική διαδικασία της εγκόσμιας κοινωνικοποίησης, αλλά η οντολογική κοινωνία της ψυχής με τον Θεό. Αυτή ακριβώς η οντολογική κοινωνία της ανθρωπίνης ψυχής με τον Θεό είναι η ουσία του Ευαγγελίου του Χριστού και το δώρο που προσέφερε η ενσάρκωση του Λόγου στην ανθρωπότητα, ώστε η ανθρωπότητα να μπορεί να αποκτήσει κατά χάρη ενέργειες τις οποίες ο Θεός έχει κατά φύση. Κατ' αυτόν τον μεταφυσικό τρόπο, γεννιέται ένα "άγιο έθνος" και ένα "βασιλικό ιερατείο": αυτό το "άγιο έθνος" και "βασιλικό ιερατείο" αποτελείται από όλους εκείνους που μετέχουν στη χάρη του Θεού δια του Ιησού Χριστού (Α' Πέτρου 2:9). Οι αληθινοί Χριστιανοί βιώνουν μια υπέροχη μορφή "Χριστιανικής ελευθερίας," υπό την έννοια ότι κανένα πρόσωπο, κανένα αξίωμα και κανείς νόμος του κόσμου τούτου, είτε έχει να κάνει με ιστορικούς θεσμούς της Εκκλησίας είτε της Πολιτείας, δεν έχει οποιαδήποτε καταναγκαστική εξουσία επάνω στη συνείδηση των αληθινών Χριστιανών. Ακόμη και ο "Νόμος του Θεού" δεν είναι, για τους αληθινούς Χριστιανούς, μια εξωτερική επιταγή αλλά γίνεται έκφραση της δικής τους θέλησης και ακολουθείται ελευθέρως, εφόσον οι αληθινοί Χριστιανοί κατανοούν τι και γιατί πιστεύουν και πράττουν, και εφόσον οι λόγοι των όντων και των πραγμάτων του κόσμου δεν είναι λογικές ουσίες, δεν είναι αυθύπαρκτοι νόμοι, αλλά είναι θεία *θελήματα*.

Από αυτήν τη φανέρωση της εντελέχειας του ανθρωπίνου όντος και από την απόρριψη της χλιαρότητας περί τα πιστεύω απορρέουν η ανθρωπολογία του Τάγματός μας, η

συνείδηση πνευματικού και πολιτικού ακτιβισμού η οποία μας χαρακτηρίζει και η θέση μας ότι η Δικαιοσύνη κείται επέκεινα του Νόμου.

Το μέλλον είναι δικό μας εφόσον το θελήσουμε. Η ελιτιστική πρόταση που διατυπώνω περιλαμβάνει τη θέση ότι ποτέ δεν πρέπει να απογοητευόμαστε και ποτέ δεν πρέπει να δειλιούμε αναφορικά με τον τρόπο με τον οποίο σκεπτόμαστε και με τον οποίο βλέπουμε τα πράγματα. Μείνετε πιστοί στις αρχές της Εμπροσθοφυλακής και του ελιτισμού που χαρακτηρίζουν το Τάγμα μας. Σας ζητώ να έχετε συνεχώς επίγνωση ότι είμαστε μέλη μιας παράδοσης, μιας παράδοσης της μη παραίτησης, μιας παράδοσης του εσχάτου νοήματος, του αιωνίου που καθοδηγεί τον έγχρονο, μιας παράδοσης που είναι η επιτομή της στρατιωτικής ζωής, αλλά σε ένα άλλο πεδίο, στο πνευματικό πεδίο. Κατ' αυτόν τον τρόπο, θα μπορούμε να πούμε μαζί με τον Απόστολο Παύλο, “τον αγώνα τον καλό αγωνίστηκα, τον δρόμο τελείωσα, την πίστη διατήρησα” (Β' Προς Τιμόθεο 4:7).

Το βιβλίο του Νικολάου Λάου με τίτλο

**Υπό τον Παντεπόπτη Οφθαλμό:
Η Βασιλική Τέχνη του
Ελευθεροτεκτονισμού και η
Οικοδόμηση Συνειδήσεων, Κοινωνιών
και Πολιτικών Συστημάτων**

κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Δίαυλος
και διανέμεται πανελλαδικώς και
διεθνώς:

<http://www.diaulos-books.gr/>

Τηλ. 210-3631169